

Omegaverse Info

โอเมก้าเวิร์ส คือจักรวาลสมมติที่ไม่ได้มีกฎเกณฑ์ตายตัว มีการแบ่งแยกชนชั้นวรรณะเป็นลำดับชั้นเลียนแบบสัตว์ ในจักรวาลนี้ ทุกเพศ ไม่ว่าเพศชายหรือเพศหญิงจะมีลักษณะพิเศษที่เรียกว่า ‘เพศรอง’ โดยจะแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ อัลฟ่า เบต้า โอเมก้า หรือ A B O ซึ่งมีจุดเด่นตรงที่ เพศชายสามารถตั้งครรรภ์ได้ และเพศหญิงสามารถทำให้ผู้อื่นตั้งครรรภ์ได้ไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็นเพศอะไรก็ตาม

สำหรับเรื่อง *la fleur de lys* ไอริชคาร์เตอร์ เพศรองต่างๆ จะมีลักษณะดังนี้

อัลฟ่า (α) เป็นเพศที่อยู่เหนือสุดของห่วงโซ่อาหาร ส่วนมากจะแข็งแรง ฉลาด เป็นผู้นำ ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง หากมีเพศรองเป็นอัลฟ่าก็สามารถทำให้โอเมก้าท้องได้เหมือนกัน และยังมีพลังล้างมหาศาลกว่าเพศอื่น มีกลิ่นฟีโรโมนเฉพาะตัวสำหรับข่มขู่เพศเดียวกันว่าตัวเองเหนือกว่า และใช้ข่มเพศที่ต่ำกว่าอย่างเบต้ากับโอเมก้าให้หวาดกลัว บางคนมีอาการหายใจติดขัดเมื่อได้กลิ่น แต่บางครั้งกลิ่นฟีโรโมนของอัลฟ่าก็จะทำให้โอเมก้าเกิดอาการ ‘ฮิต’ หรือต้องการ

สืบพันธุ์ได้ด้วย เช่นเดียวกันกับกลืนฟีโรโมนของโอเมก้าก็ทำให้อัลฟาเกิดอาการ ‘รัด’ หรือต้องการสืบพันธุ์ได้เหมือนกัน

เวลามีเพศสัมพันธ์ไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือหญิง บางครั้งจะมีอาการ ‘นอต’ เป็นอาการเวลาที่อวัยวะเพศขยายตัวขึ้น และติดค้างอยู่ในร่างกายอีกฝ่ายจนเอาออกไม่ได้ คล้าย ‘การติดเป้ง’ ของสุนัข ต้องรอจนกว่าจะคลายตัวเอง

เบต้า (β) เป็นเพศชายเพศหญิงธรรมดาทั่วไป ไม่ได้มีลักษณะเด่น ไม่มีกลิ่นฟีโรโมนเหมือนอัลฟาและโอเมก้า แต่ถ้าได้กลิ่นฟีโรโมนขมขู่จากอัลฟา ก็จะทำให้เกิดอาการหวาดกลัวได้เช่นกัน

โอเมก้า (Ω) เป็นเพศที่อยู่ต่ำสุดของห่วงโซ่อาหาร โอเมก้าชายมีสรีระใกล้เคียงกับเพศหญิง อ่อนแอ รูปร่างเล็ก บอบบาง โอเมก้าชายสามารถตั้งครรรภ์ได้ และโอเมก้าหญิงก็ตั้งครรรภ์ได้เหมือนกับเพศหญิงทั่วไป

โอเมก้าจะมีช่วงที่เรียกว่า ‘ฮีสต์’ หรือช่วงติดสัด เป็นช่วงที่ร่างกายโอเมก้าต้องการสืบพันธุ์จนปล่อยฟีโรโมนออกมาดึงดูดอัลฟา โดยช่วงเวลาฮีสต์จะกินเวลาราวๆ 1-2 วันต่อเดือน หากอัลฟาและโอเมก้ามีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้อป้องกันในช่วงฮีสต์ จะมีโอกาสตั้งครรรภ์สูงมาก ถ้าไม่อยากตั้งครรรภ์จะต้องกินยาคุมกำเนิด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถคุมได้ 100% นั่นทำให้โอเมก้าหลายคนต้องกินยาระงับฮีสต์ หรือฉีดน้ำหอมกลบกลิ่นฟีโรโมนเอาไว้

การบอนด์ หรือ การกักค่อ อัลฟาจะกัอยู่ที่หลังคอกของโอเมก้าเพื่อผูกมัดให้โอเมก้าคนนั้นเป็น ‘คู่’ ของตนเพียงผู้เดียว โอเมก้าที่ถูกกัแล้วจะไปมีความสัมพันธ์กับอัลฟาคนอื่นไม่ได้อีก รอยกัค่อจะอยู่ติดตัวไปตลอดชีวิตไม่สามารถลบออกได้ และอัลฟาคนอื่นจะไม่ได้กลิ่นฟีโรโมนเฉพาะตัวของโอเมก้าที่ถูกกั ยกเว้นอัลฟาคู่ของตัวเอง ในขณะที่อัลฟายังสามารถไปมีสัมพันธ์กับโอเมก้าหรือเบต้าคนอื่นได้ ทำให้โอเมก้าต้องระวังตัวไม่ให้ตัวเองถูกกัค่อโดยที่ไม่ได้ยินยอม

การบอนด์เป็นวิธีที่ไม่นิยมใช้ในประเทศที่มีเสรีภาพ อัลฟาในประเทศที่เจริญแล้วส่วนมากจะบอนด์ก็ต่อเมื่อได้รับการยินยอมพร้อมใจจากโอเมก้าเท่านั้น ไม่อย่างนั้นจะถือว่าผิดกฎหมาย

คู่แห่งโชคชะตา เป็นเหมือนโซลเมต ทั้งคู่จะมีแรงดึงดูดกันมาก จากกลิ่นฟีโรโมนในตั้งแต่วินาทีแรกที่เจอ สำหรับบางคู่แค่เพียงสบตากันวินาทีเดียวก็จะรู้สึกถึงแรงดึงดูดนั้นได้ อีกทั้งคู่แห่งโชคชะตาก็มีความต้องการกันและกันอย่างรุนแรง เวลาที่โอเมก้าที่เป็นคู่ชะตาฮีดอัลฟาแทบจะไม่สามารถระงับตัวเองได้เลย แต่ในที่นี้ การจะเจอคู่แห่งโชคชะตาของตัวเองได้เป็นเรื่องที่ยากมาก แทบจะเป็นหนึ่งในล้านเลยก็ว่าได้ ทั้งยังไม่มีวิทยาศาสตร์แขนงใดพิสูจน์เรื่องนี้ได้ มีเพียงแค่คนที่เป็คู่แห่งโชคชะตาของกันและกันเท่านั้นที่จะรับรู้และรู้สึกถึงมันได้

ข้อมูลทีกล่าวนานี้รวบรวมมาจากหลายที่ ปรับและเรียบเรียงขึ้นใหม่เพื่อใช้สำหรับเรื่อง *la fleur de lys ไอรืซคาร์เตอร์* อาจมีบางส่วนที่คล้ายคลึงหรือแตกต่างจากเรื่องอื่น ทั้งนี้ทั้งนั้นโอเมก้าเวิร์สถูกสร้างขึ้นมาเพื่อความบันเทิงเท่านั้น

World's Introduce

ประเทศแคชเมียร์

ดินแดนที่ตั้งอยู่ทางเหนือสุดของโลก เป็นประเทศในฝันของมวลมนุษยชาติ เพราะเป็นประเทศที่สวยงามและสงบสุข ชาวแคชเมียร์เป็นมิตร มีอารยธรรมสูง ไร้ซึ่งความรุนแรง ประเทศแคชเมียร์ตั้งอยู่ท่ามกลางขุนเขาสูงใหญ่ บนยอดเขาปกคลุมด้วยหิมะ และโอบล้อมด้วยธารน้ำแข็ง มีหิมะตกตลอดทั้งปี ผู้คนส่วนมากในประเทศประกอบอาชีพเกี่ยวกับประมงและธุรกิจรีสอร์ทเป็นหลัก ด้วยสภาพอากาศที่มีหิมะหนาที่บ ในอดีตผู้คนจึงเดินทางโดยใช้แคร่ม้าเท่านั้น แต่ในปัจจุบันสามารถเดินทางโดยเครื่องบินได้แล้ว คนจึงนิยมมาท่องเที่ยวที่ประเทศนี้มากขึ้น

ประเทศเอควิลาเรีย

เป็นประเทศที่ปกครองโดยตระกูลเดวีนี ปัจจุบันเป็นศูนย์กลางของการค้าขาย ที่นี้มีเมืองท่าเล็ก ๆ มีแม่น้ำสายหลักทั้งสี่สายสำคัญไหลผ่าน เป็นเมืองแห่งการค้า ผู้คนจากทุกสารทิศมักจะมาซื้อ-ขาย

แลกเปลี่ยนสินค้าเงินตรากันที่นี่ เอควิลาเรียเป็นประเทศที่ฤดูร้อนและฤดูหนาวมีอุณหภูมิไม่แตกต่างกันมาก อากาศชื้นตลอดทั้งปีเนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ใกล้ทะเลและมหาสมุทร ผู้คนส่วนมากอาศัยกันเป็นครอบครัวเล็ก ๆ คล้ายชนบท หลายครอบครัวมีฐานะร่ำรวยจากการค้าขายพันธุ์ไม้ส่งออก ทำเหมือง หรือชุดทอง การกลั่นน้ำมันหอมระเหยเป็นอาชีพหลักของชาวเอควิลาเรีย ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว นักลงทุน เข้ามาสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ ทำให้พวกเขามักใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับธรรมชาติ ที่นี่จึงหอมล้อมไปด้วยวิถีชีวิตวัฒนธรรม และความเชื่อ

ประเทศเซวาเรีย

เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้สุด มีความแตกต่างกันทางด้านกายภาพมากแห่งหนึ่งของโลก เป็นดินแดนซึ่งมีที่ราบลุ่มแม่น้ำอันปกคลุมด้วยป่าดิบชื้นกว้างขวางที่สุดในโลก รวมถึงมีดินแดนบางส่วนที่มีอากาศแห้งแล้งมากที่สุดในโลกเหมือนกัน ดังนั้นคนในประเทศนี้จึงมีความหลากหลายในด้านการดำเนินชีวิตและเชื้อชาติ จึงได้รับการขนานนามว่า ประเทศแห่งสีสันในการดำรงชีวิต เจริญก้าวหน้าในทุก ๆ ด้าน ทั้งเทคโนโลยี การสื่อสาร รวมถึงเสรีภาพทางเพศ

เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นในโลกที่สมมุติขึ้นมาใหม่ อาจมีรายละเอียดที่ไม่สอดคล้องหรือแตกต่างไปจากโลกจริง

Prologue

“เธอรู้ใช่ไหมว่าสิ่งสำคัญของการแต่งงานครั้งนี้คืออะไร”

“เราต้องปรุงยาอายุวัฒนะรักษาท่านหญิง”

“อ้อ มีอะไรที่ฉันต้องรู้ไหม”

“คะ...คือยาอายุวัฒนะที่คุณต้องการ เราไม่สามารถทำ...ให้ได้”

บรรยากาศในห้องอิมคริมชั่นทันทีหลังได้รับคำปฏิเสธ อัลฟานัยน์ตาสีฟ้าตวัดมองด้วยแววตาไม่พอใจ ทำให้โอเมก้าผสมสีจินเจอร์เริ่มมีอาการสั่นกลัว

“เธอล้อฉันเล่นหรือ ไอร์”

เขาเสียเงินไปมากมายแลกกับโอเมก้าผสมสีจินเจอร์ตรงหน้าและเพื่อยาในตำนานอะไรนั่น ดังนั้นแน่นอนว่าเขาไม่ต้องการได้ยินคำว่า ‘ทำไม่ได้’

“คะ...ความจริงคือยาอายุวัฒนะ นอกจากต้องใช้ส่วนผสมจากต้นเอควิลารี¹ แล้ว ยังต้องใช้เลือดที่สมบูรณ์ที่สุดของโอเมก้าจากตระกูลเดวินี่ด้วย...”

“แล้ว? ก็ใช้เลือดเธอสิ”

“เลือดที่สมบูรณ์ที่สุดของโอเมก้า หมายถึงตอน...โอเมก้า ตั้งครรภ์โดยธรรมชาติครับ”

ไอริชพูดติดขัดเล็กน้อย ก่อนจะหลุบตาลง ไม่กล้าสบตาคนตรงหน้านานนัก มือเล็กกำเข้าหากันแน่นจนทั่วทั้งฝ่ามือเปียกชื้นไปด้วยเหงื่อ

คาร์เตอร์นิ่งไปสักพักกับสิ่งที่ได้ยิน ความจริงก็เคยได้ยินมาบ้างว่า เลือดที่สมบูรณ์ที่สุดของโอเมก้าตระกูลเดวีนีตอนตั้งครรภ์นั้นแสนพิเศษและส่งกลิ่นหอมเสียยิ่งกว่าสิ่งใด

“ทำไมเวลาพูดชอบหลบตา”

คาร์เตอร์เห็นดังนั้นก็สาวเท้าเข้าไปใกล้ จนได้กลิ่นหอมอ่อนๆ เฉพาะตัวจากอีกฝ่ายกระจายฟุ้งอยู่รอบตัว กลิ่นนั้นทำให้เขารับรู้ได้ว่า ไอริชกำลังหวาดกลัวเพียงใด มือหนาเซยคางเรียวยาวของโอเมก้าที่เขาแต่ก้มหน้าไ้เงยขึ้นมาสบตา ก่อนจะจ้องมองเข้าไปในดวงตาสีอำพันอันเป็นเอกลักษณ์ของคนประเทศเอควิลาเรีย

“รอบฮีตของเธอจะมาถึงเมื่อไหร่” พูดเสียงทุ้มแผ่วเบาราวกับกระซิบ จ้องมองใบหน้าขาวที่เริ่มขึ้นสี มือข้างหนึ่งเอื้อมไปปิดปอยผมสีจินเจอร์ที่ยาวปรกใบหน้าขาวไปทัดไว้ที่หู

“อะ...อีกประมาณสองสัปดาห์ครับ”

“งั้นเตรียมตัวไว้ก็แล้วกัน”

¹ ต้นเอควิลาเรีย (Aquilaria) มีชื่อภาษาไทยว่า ต้นกฤษณา หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ไม้ของพระเจ้า (Wood of God) เป็นไม้หอมที่ราคาแพงที่สุดในโลก เพราะทุกส่วนของต้นมีสรรพคุณและประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็น เนื้อไม้ แก่นไม้ เมล็ด หรือผงไม้ สามารถเอามาทำยาหรือสกัดเป็นน้ำมันหอมได้ทั้งหมด และมีสรรพคุณช่วยบำรุงปอด หัวใจ และสรรพคุณอย่างอื่นอีกมากมาย แต่มีราคาแพงเพราะต้องใช้เวลาปลูกนานถึง 30-40 ปีกว่าจะนำมาใช้ได้

Chapter 1

ภายในห้องนอนสีชาวดกแต่งด้วยสีโทนอนสบายตา เพอร์นิเจอร์แต่ละชิ้นประดิษฐ์ขึ้นมาอย่างประณีตหรูหรา แต่ภายในห้องกลับเต็มไปด้วยบรรยากาศเงียบเชียบอึมครึม ม่านที่เคยผูกติดไว้กับเสาเตียงทั้งสองด้าน ตอนนี้ถูกปลดลงมาปกปิดร่างของหญิงวัยชราซึ่งนอนหลับใหลไม่ได้สติอยู่บนเตียง รอบด้านมีอุปกรณ์ทางการแพทย์ถูกติดไว้เต็มร่างกาย

รอบเตียงกว้างอบอวลไปด้วยกลิ่นยาและกลิ่นฟีโรโมนแข็งแรง จากอัลฟาที่ปล่อยออกมาแบบไม่รู้ตัวจากบทสนทนาอันตึงเครียด

“ทำไมอาการของคุณแม่ไม่ดีขึ้น”

“หมอต้องขอเรียนตามตรง เคสของท่านหญิงนั้นเป็นโรคที่หาได้ยาก”

สีหน้าลำบากใจของผู้ที่ขึ้นชื่อว่าแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านโรคหายากทำเจ้าของนัยน์ตาคมสีฟ้าสั่นไหว ก่อนจะเหลือบมองหญิงชราที่มีใบหน้าและสัณฐานเหมือนกับเขา

ผู้ที่ได้ชื่อว่า ‘มารดา’ นอนหลับใหลไม่ได้สติมานานเข้าหลาย

เดือน แม้จะดึงตัวแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่เก่งที่สุด หรือใช้เครื่องมือแพทย์ที่ทันสมัยที่สุดในเซวาเรียแล้วก็ตาม แต่อาการก็ดูเหมือนจะแย่ลงไปทุกที

“ยากยิ่งงี้ก็ต้องรักษาได้ มีโรคไหนรักษาไม่ได้ที่เซวาเรียอีกหรือ”

“โรคที่ท่านหญิงเป็นเรียกว่า ‘**Black Death**’ ”

คาร์เตอร์เลิกคิ้วขณะหันไปมองแพทย์คู่สนทนาอย่างไม่เข้าใจ किเมื่อโรค Black Death เป็นเพียงโรคจากเรื่องเล่าในตำนานเท่านั้น และมันไม่มีอยู่จริง

“Black Death? โรคนี้มีแค่ในนิทานปรัมปรา ดร. กิลเบิร์ต”

“คุณคาร์เตอร์ อาการของท่านหญิงตรงกับตำราทั้งหมด โรคนี้แบคทีเรียจะกระจายเข้าสู่ปอด มีอาการปวดศีรษะ อ่อนเพลีย มีไข้ ไม่ได้สติ มีอาการปอดบวมอย่างรวดเร็ว และสุดท้ายอาจทำให้การหายใจล้มเหลวได้”

“ผมต้องการแพทย์คนใหม่”

“ไม่มีใครเชี่ยวชาญด้านโรคหายากเท่าผมอีกแล้วในเซวาเรีย”

“งั้นก็หาจากประเทศอื่น... เรย์ ส่ง ดร. กิลเบิร์ตด้วย” อัลฟาร่างสูงเจ้าของผมสีดำสนิทตอบกลับด้วยท่าที่ไม่พอใจ ก่อนจะส่งลูกน้องคนสนิทที่ยืนรออยู่ตรงมุมห้อง

“ครับเจ้านาย เชิญทางนี้ครับ ดร. กิลเบิร์ต” เมื่อเรย์ได้ยินคำสั่งจากปากเจ้านายก็ไม่รอช้า เดินไปเปิดประตูพร้อมกับผายมือเป็นสัญญาณให้ ดร. กิลเบิร์ตทันที

คาร์เตอร์หันกลับไปมองเจ้าของเปลือกตาสีอ่อนที่กำลังหลับสนิทด้วยสายตาลิ้นหวั่ง ไม่ว่าจะใช้เส้นสายหาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญก็คนต่อก็คนมาวินิจฉัย ก็ได้รับคำตอบเดิมซ้ำๆ เซวาเรียเป็นประเทศที่เจริญและพัฒนาที่สุดในโลก จะไม่มีการแพทย์แขนงใดรักษาให้แม่หายได้จริงๆ อย่างนั้นหรือ

ดร. กิลเบิร์ตก้มลงเก็บอุปกรณ์ของตนใส่กระเป๋าประจำตัวอย่าง

ไม่รีบร้อน แล้วมุ่งหน้าเดินออกไปทางประตู แต่ก่อนที่จะก้าวออกไป ดร. กิลเบิร์ตหันใบหน้าไปด้านข้างเล็กน้อยและพูดบางอย่างทิ้งท้ายเอาไว้

“โลกนี้มีหลายอย่างที่วิทยาศาสตร์ยังหาคำตอบไม่ได้ ผมอยากให้คุณลองศึกษา **ตำนานยาอายุวัฒนะของตระกูลเดวินี่**”

“การที่คุณคาร์เตอร์ แอชวู้ดส์ มาเยี่ยมตระกูลเดวินี่ถึงประเทศเอควิลาเรียด้วยตัวเอง ชูระในวันนี้ต้องมีเรื่องเล็กเป็นแน่” ท่านอัลเฟรด เดวินี่ พูด

อัลฟ่าผิวแทนนัยน์ตาสีฟ้าอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวเซวาเรีย ยกยัมอย่างพอใจเมื่อได้ยินประโยคทักทายอย่างตรงไปตรงมา สมกับเป็นผู้ปกครองประเทศเอควิลาเรียไม่มีผิด ปลายจมูกโด่งสูงกลมมนของน้ำชาสมุนไพรอันเป็นเอกลักษณ์ของประเทศเอควิลาเรีย ก่อนจะบรรจยกลงแก้วขึ้นจดริมฝีปากด้วยท่าที่สบาย ๆ

“ผมจะไม่มากความนะท่านอัลเฟรด เดวินี่ ผมต้องการ**ยาอายุวัฒนะ**” คาร์เตอร์วางแก้วน้ำสมุนไพรลงกับโต๊ะด้านหน้า ยกขาเรียวยาวขึ้นไขว่ห้าง และมองตรงไปที่**ท่านอัลเฟรด เดวินี่** ด้วยท่าทางเหนือกว่า

รอยยิ้มมุมปากบนใบหน้าที่เริ่มมีริ้วรอยเหี่ยวย่นหุบลงทันทีเมื่อได้ยินสิ่งที่ชายหนุ่มตรงหน้าพูด กลิ่นฟีโรโมนของอัลฟ่าแข็งแกร่งจากทั้งคู่เริ่มแผ่ขยายอาณาเขตกดขี่กันและกัน

ปกติกลิ่นอัลฟ่าจะเข้มข้นและทรงพลังมากขึ้นตามอายุ เป็นเหมือนตัวบ่งชี้ถึงประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมา แต่ดูเหมือนกลิ่นอันน่าเกรงขามของผู้ปกครองเอควิลาเรียจะไม่ส่งผลอะไรต่ออัลฟ่าหนุ่ม นัยน์ตาสีฟ้าสีกเท่าไร

“นั่นมิใช่สิ่งที่คนนอกตระกูลจะนำมาพูดเล่น!”

อัลฟ่าสูงอายุนั่งหน้าคาร์เตอร์พร้อมตะคอกเขาด้วยท่าทางโกรธ

เกรี้ยว แต่เจ้าของโบหน้าคมกลับเหลือบมองด้วยท่าที่สบายๆ อย่าง
ไม่ใส่ใจ

ยาอายุวัฒนะเป็นเรื่องเล่าที่มีมานานนานของตระกูลเดวี
ไม่มีใครรู้ว่าสิ่งนั้นมีจริงหรือไม่ ไม่มีใครพยายามหาคำตอบ และ
ไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงมันมาก่อน

แต่ว่าอัลฟาตระกูลแอสวู้ดส์มาหามันถึงที่ คงจะล่วงรู้อะไรมา
บ้างแล้ว

“ผมจะไม่อ้อมค้อมนะ ความจริงประเทศเอควิลาเรียมีทรัพยากร
ธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ เป็นเมืองท่า มีการค้าขาย แต่ชาวเมือง
ส่วนใหญ่ยังอยู่กันเป็นชุมชนเหมือนชนบทเล็กๆ ไฟฟ้าและความเจริญ
ก็ยังไม่ทั่วถึงสักที”

คาร์เตอร์พูดและสังเกตปฏิกิริยาอีกฝ่าย ถึงแม้จะเริ่มอายมาก
แต่ดูน่าเกรงขามไม่น้อย ยิ่งกลืนฟิโรโมนเข้มข้นแล้วออกมาดชมกัน
ไม่หยุดเช่นนี้ ถ้าเป็นอัลฟาอายุน้อยคนอื่น หรือเบต้า โอเมก้า จะต้อง
กลัวจนเข้าอ้อนเป็นแน่

“คุณคาร์เตอร์ แอสวู้ดส์ คุณต้องการจะพูดอะไรกันแน่”

เมื่อได้ยินประโยคนั้นจากผู้ปกครองประเทศ เจ้าของโบหน้า
คร้ามคมก็ยกยืมและลุกขึ้นเดินเข้าไปใกล้ร่างท้วมสูงใหญ่ของท่าน
อัลเฟรด เดวี้อย่างไม่เกรงกลัว ก้มหัวให้เล็กน้อยเพื่อแสดงความ
เคารพ ก่อนเอ่ยถึงสิ่งที่ต้องการโดยไม่อ้อมค้อม

“หากผู้ใช้ยาอายุวัฒนะของเดวีนี่จะต้องเป็นบุคคลในตระกูล
เท่านั้นละก็...ผมมาขอ **ไอริช เดวีนี่** ลูกชายคนเดียวของท่านเป็น
ภรรยา”

“เกินไปแล้วคุณคาร์เตอร์ แอสวู้ดส์!”

“งานมงคลสมรสตามสัมพันธไมตรีระหว่างตระกูลเดวีนี่กับ
ตระกูลแอสวู้ดส์จะต้องเป็นข่าวใหญ่ที่สุดของโลก คงมีผู้คนมากมาย
อีกหลายประเทศเดินทางเข้ามาค้าขายและร่วมลงทุนกับเอควิลาเรีย

และยิ่งกว่านั้น ตระกูลแอชวู้ดส์พร้อมจะก่อตั้งโรงงานผลิตไฟฟ้าแห่งที่สองในเอควิลาเรียให้เป็นสินสอดด้วย...สินสอดของผมดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ประชาชนในชนบทของท่านต้องการมาตลอดมิใช่หรือ”

“เมื่อสร้างเสร็จแล้ว โรงงานผลิตไฟฟ้าจะกลายเป็นสมบัติของประเทศเอควิลาเรีย?”

“แน่นอน อยู่ในความดูแลของท่านทั้งหมด”

“ยังงี้ก็ต้องคุยกับไอร์ก่อน”

“ผมจะรอฟังข่าวดี” คาร์เตอร์ยกยืมพอลในคำตอบ เมื่อหมดธุระในสิ่งที่ต้องการก็เตรียมจะหันหลังเดินออกไปโดยที่ไม่ลืมก้มหัวให้อีกฝ่ายอย่างเคารพ

“ก่อนจบธุระของเรา ฉันขอพูดอะไรสักหน่อย ประเทศที่ทุกอย่างพัฒนาอย่างรวดเร็วอย่างเซวาเรีย เกรงว่าผู้คนจะทำวัฒนธรรมและกฎเกณฑ์บางอย่างหล่นหายไปบ้าง...”

เสียงทิ่มแทงจากอัลฟาอายุมากกว่าดังตามเข้ามาใกล้ ก่อนที่อัลฟาหนุ่มจะรู้สึกถึงแรงสัมผัสเบา ๆ ที่ไหล่หนาสองสามที

“พวกเราชาวเอควิลาเรียแต่งงานเพียงครั้งเดียวตลอดชีวิต ไอร์ชเป็นโอมเมก้าคนเดียวของตระกูลเดวินี่ ฉันหวังว่า คุณคาร์เตอร์ แอชวู้ดส์ จะดูแลและปฏิบัติต่อว่าที่ภรรยาอย่างดีและสมเกียรติ”

บรรยากาศบ้านเรือนในประเทศเอควิลาเรียจะอาศัยอยู่กัน
เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ตามเชิงเขามีแม่น้ำไหลผ่าน บ้านเรือนเป็นสถาปัตยกรรมเก่าแก่ คลาสสิก อันเป็นเอกลักษณ์ หากใครบอกรวดในฐานะร่ำรวยขึ้นมาหน่อย อย่างเช่นตระกูลเดวินี่ บ้านของพวกเขาจะกินพื้นที่ยาวต่อกันไปหลายหลัง กว้างยาวหลายร้อยไร่ มีทั้งพื้นที่สำหรับอยู่อาศัย สำหรับปลูกพืชพรรณเกษตรกรรม และมีสวนหย่อมเล็ก ๆ คุศวยงามและอบอุ่น

ก็อก ๆ ๆ

“ไอร์ แม่เข้าไปนะ” อลิซ เดวินี เคาะประตูบ้านหลังเล็กของลูกชายเบา ๆ เมื่อเห็นว่าปล่องไฟด้านบนหลังคายังมีควันลอยออกมาอยู่เรื่อย ๆ

เป็นเพราะลูกชายคนเดียวของเธอมักจะชอบหมกตัวอยู่กับการกลั่นน้ำมันหอมระเหยที่เป็นอาชีพหลักและดึงดูดนักท่องเที่ยว นักลงทุน เข้ามาสร้างรายได้ให้แก่ประเทศเอควิลาเรีย นั่นทำให้บ้านเล็กหลังนี้ถูกสร้างแยกออกมาจากบ้านหลังใหญ่ไม่ไกลนัก เพื่อกันกลิ่นหอมต่าง ๆ เข้าไปรบกวนบ้านใหญ่อย่างเช่นตอนนี้

เมื่อไม่มีเสียงตอบรับ ผู้เป็นแม่ก็เปิดประตูเข้าไปซ้ำ ๆ

“ไอร์”

“ครับ ท่านแม่” ไอร์ชานตอบเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของมารดา ดังเข้ามาใกล้ ขณะที่สายต่ายังจับจ้องอยู่ที่น้ำมันหอมระเหยในมือของตน

“พรุ่งนี้ต้องเดินทางแล้ว คุณคาร์เตอร์จะส่งรถมารับแต่เช้ามีดเตรียมของแล้วหรือ”

“ครับ”

“ของสำคัญที่ต้องเตรียมขาดเหลืออะไรบ้างไหม”

“ของสำคัญที่สุดคือท่านพ่อกับท่านแม่”

“โอ้ ไอร์” ท่านอลิซเรียกลูกชายด้วยเสียงสั่นเครือ ไหล่ของผู้เป็นแม่ลูกลงเล็กน้อยด้วยความรู้สึกผิดจذبใจ

เมื่อไอร์ชเห็นท่าทางดังนั้นของแม่จึงวางของในมือลง ก่อนจะเดินเข้าไปหาและก้มลงโอบร่างนุ่มนิ่มแสนอบอุ่นอย่างอดอ้อน

มือที่มีริ้วรอยเหี่ยวย่นลูบแผ่นหลังของลูกชายเบา ๆ ก่อนจะพุดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ประเทศเซวาเรียเป็นประเทศเจริญรุ่งเรือง กำลังพัฒนาและเจริญก้าวหน้าในทุก ๆ ด้าน เหมาะแก่การใช้ชีวิต อีกทั้งคุณคาร์เตอร์ก็เป็นอัลฟาจกตระกูลเก่าแก่ แข็งแกร่ง ฉลาด และร่าเริง เขาสามารถ

ดูแลไอรีได้แน่นอน”

ร่างบางพยักหน้าก่อนจะซบหน้าลงบนไหล่ที่คุ้นเคยและกอดมารดาไว้แน่น มือของผู้เป็นแม่ลูบเส้นผมนุ่มสีจินเจอร์อย่างเบา มีชีวิตตระกูลเดวี่นี่เสียสละให้แก่ประเทศเอควิลาเรียมาตลอดจนกระทั่งตอนนี้

“ผู้คนเอควิลาเรียรวมถึงแม่ต้องขอบคุณลูกนะไอรี”

อีกวันในช่วงเช้ามืด กระเป๋าสัมภาระหลายใบถูกขนขึ้นรถคันใหม่ที่ตีทะเบียนประเทศเซวาเรียของว่าที่สามี ในตอนแรกไอริชจะขอเดินทางไปเองทางเรือ ซึ่งอาจจะใช้เวลาอย่างน้อยเป็นสัปดาห์ ทางฝั่งของคาร์เตอร์เลยอาสาส่งรถยนต์มารับแทน โดยจะใช้เวลาในการเดินทางนานสุดก็ไม่เกินสองวัน

ไอริชนึกโชคดีที่ตัวคาร์เตอร์ไม่ได้มาด้วยตัวเองในวันนี้ อย่างน้อยก็ยังมีความให้เขาได้ทำใจสักหน่อย

“ยังไม่ทันไปเลย ไอรีคิดถึงแล้ว” ไอริชจับมือของแม่เอาไว้และแกว่งไปมา

“เดี๋ยววันแต่งแม่กับพ่อจะไปหานะ”

“ครับ”

“มากอดที”

ผู้เป็นมารดาดึงตัวลูกชายมากอดอีกครั้ง ขณะที่ท่านอัลเฟรดเองก็ยืนอยู่ข้างๆ ไม่ห่าง ก่อนจะเอื้อมมือไปลูบผมนิ่มสีเดียวกับภรรยาของเขาเบาๆ

“โรงงานไม้หอมเอควิลาเรียแม่จะดูแลต่อเอง ไม่ต้องห่วงนะ ไปอยู่นู่นไม่ได้ตัวคนเดียวแล้ว จะมัวแต่หมกตัวกลั่นน้ำมันหอมระเหยในห้องทั้งวันทั้งคืนไม่ได้แล้วนะไอรี... ถ้าหากเหนื่อยก็กลับมาบ้านเราได้เสมอนะลูก”

“ครับ”

“ไปได้แล้ว คุณเรย์รอนานแล้ว”

“เชิญครับคุณไอร์”

เมื่อได้ยินคำเชิญจากอัลฟาที่ดูเหมือนจะชื่อเรย์ดั่งขึ้น ไอร์ชก็ผละออกมาจากอ้อมกอดของท่านแม่ ก่อนจะหันไปทอดลาท่านพ่อเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากนั้นจึงหันหลังเดินขึ้นรถไป

ไอร์ชไม่เคยห่างจากบ้านเกิดนานเกินสัปดาห์ และไม่เคยห่างจากท่านพ่อท่านแม่ตลอดชีวิต สิ่งเดียวที่ทำให้เขาหายคิดถึงบ้านและผู้คนมากมายขึ้นเวลากังวลก็มีเพียงขวดน้ำหอมจ๊วในมือ เป็นกลิ่นที่กลั่นมาจากต้นเคควิลาเรีย ซึ่งเป็นกลิ่นที่คุ้นชินมาตั้งแต่เกิด

ไอร์ชมักจะพกขวดน้ำหอมจ๊วติดตัวเสมอเวลาต้องออกจากบ้าน เวลาดมหรือได้กลิ่นนี้อยู่ใกล้ ๆ ตัวเขาจะรู้สึกสบายใจ

“คุณคาร์เตอร์กลัวคุณไอร์จะเมื่อยจากการนั่งรถนาน ๆ เจ้านายเลยขอเปิดเส้นทางลัดระหว่างประเทศไว้ให้ ใช้เวลาขับอย่างรวดเร็วที่สุดประมาณหนึ่งวัน”

“ถนนสายนั้นเปิดใช้ได้ด้วยเหรอครับ เรานึกว่าใช้เฉพาะทางการทูตหรือขนส่งสินค้าทางการเมืองซะอีก”

“คุณคาร์เตอร์เส้นสายเยอะครับ ไม่ต้องห่วง เจ้านายเป็นห่วงว่าคุณไอร์จะเหนื่อย เลยติดต่อไว้ก่อนแล้วครับ”

“อย่างนั้นเอง”

ไอร์ชนั่งหลับมาตลอดทางร่วมหลายชั่วโมง เส้นทางลัดที่คาร์เตอร์ขอทางการเปิดใช้เพื่อไปรับว่าที่ภรรยาที่นั่นเร่งเวลาการเดินทางได้เยอะทีเดียว เรย์ขับรถออกมาจากบ้านตระกูลเดวินี่ช่วงเช้ามืด จนตอนนี้เพิ่งจะช่วงหัวค่ำ รถก็ใกล้เข้าไปถึงคฤหาสน์ตระกูลแอสวู้ดส์แล้ว

เรย์เหลือบมองโอเมก้าว่าที่ภรรยาของเจ้านายผ่านกระจกมองหลัง จากที่หลับ ๆ ตื่น ๆ มาตลอดทาง จนเมื่อไม่กี่นาทีก่อนได้กินขนมรองท้อง สักพักก็หลับสนิท

เมื่อรถคันหุ้มมาจอดเทียบหน้าประตูทางเข้าคฤหาสน์ตระกูล

แอสวู้ดส์ เจ้าของบ้านที่แต่งตัวสบายๆ เดินออกมาต้อนรับทันที เธอเห็นเจ้านายออกมายืนรอว่าที่ภรรยา ก็หันไปมองร่างบางที่ยังหลับสบายอยู่เบาะหลัง อีกฝ่ายหลับสนิทจนเขาไม่กล้าปลุก จึงตัดสินใจลงจากรถเดินเข้าไปหาเจ้านายก่อน

“คุณไอร์หลับอยู่ในรถ ให้ปลุกเลยไหมครับ”

“ฉันจัดการเอง ส่วนนาย ยกกระเป๋าของคุณไอร์ไปไว้ที่ห้องฉัน”

“ครับ”

เมื่อได้รับคำสั่ง เธอก็หันให้เจ้านายก่อนจะเรียกสาวใช้อีกสองสามคนมาช่วยขนสัมภาระตามคำสั่ง

เมื่อเธอบอกว่า ‘คุณไอร์หลับ’ คาร์เตอร์จึงเดินไปเปิดประตูรถฝั่งที่ร่างเล็กนอนอยู่อย่างเบามือ ทันทีที่เปิดประตูรถคันนี้ออก เขาก็ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ เฉพาะตัวของไอเมก้าฟุ้งกระจายออกมา กลิ่นเหล่านั้นเป็นกลิ่นหอมดอกไม้ ให้ความรู้สึกเย็นสบาย คล้ายๆ กลิ่นดอกไอริสผสมกลิ่นกำยานสมุนไพร หรือไม้หอมสักอย่างที่เขาก็อกไม่แน่ใจ

ร่างสูงก็ไปสำรวจว่าที่ภรรยาอย่างฟินิจ คนตรงหน้าเป็นไอเมก้าที่รูปร่างค่อนข้างเล็กตามมาตรฐานของไอเมก้าทั่วไป แต่ด้วยผิวขาวซีดและผมสีจินเจอร์แปลกตา ทำให้ใบหน้าของร่างบางดูน่ามองกว่าคนทั่วไป ผิวหน้าเนียนละเอียดแต่งแต้มด้วยกระบริเวณข้างแก้มเล็กน้อย แต่ไม่ได้ทำให้ความงดงามของคนตรงหน้าลดลง กลับยิ่งดูมีเสน่ห์น่าทะนุถนอมมากยิ่งขึ้นไปหลายเท่าตัว

เจ้าของใบหน้าหวานขมวดคิ้วอย่างนี้รำคาญ เมื่อรู้สึกถึงกลิ่นบางอย่างที่ไม่คุ้นเคยรบกวนการนอนของตัวเอง จึงยกขวดน้ำหอมจี้วในมือที่นอนกอดมาตลอดทางขึ้นมาสูดดมอีกครั้ง ทั้งๆ ที่ยังหลับตาอยู่

ภาพนั้นทำให้ร่างสูงนึกขึ้น จากที่ตอนแรกว่าจะปลุกร่างบางขึ้นมาเพื่อแนะนำให้แก่ทุกคนในคฤหาสน์ แต่เหมือนว่าอีกฝ่ายจะหลับได้

อย่างสบายจนเกินไป

อัลฟาหนุ่มใช้อ้อมแขนแกร่งซ้อนตัวโอเมก้าผมสีจินเจอร์ที่หลับอย่างสบายใจขึ้นมาแนบอก กลิ่นฟีโรโมนของโอเมก้าวัยยี่สิบต้น ๆ หอมหวานติดปลายจมูก กลิ่นเฉพาะตัวของร่างบางรวมกับกลิ่นกำยาน หอมขจรจิวในมือเล็กผสมกันทำให้กลิ่นนั้นยิ่งหอมมากขึ้นอย่างลงตัว ร่างสูงอดไม่ได้ที่จะแอบยื่นใบหน้าเข้าไปสูดกลิ่นใกล้ ๆ ใบหู ในขณะที่เปลือกตาสีอ่อนยังปิดสนิท ไม่รู้ตัวว่าตนเองถูกดมกลิ่นเฉพาะตัวไปหลายต่อหลายที

คาร์เตอร์อ้อมว่าที่ภรรยาเดินเข้าไปในตัวบ้านท่ามกลางสายตาของ**ป้าแอนด์** ผู้ดูแลเรื่องงานบ้าน รวมถึงความเป็นระเบียบเรียบร้อยทั้งหมดของคฤหาสน์ มีขอวาคนสนิทอย่างเรย์และ**โคลด์**ซึ่งมองมาอย่างว่าที่เจ้านายคนใหม่อย่างไม่ละสายตา

“ดูเหมือนคุณคาร์เตอร์จะถูกใจ” โคลด์กระซู่ส่ายเรย์เบา ๆ เรียกให้เพื่อนหันไปมอง

เรย์พยักหน้าและตอบรับอย่างเห็นด้วย เพราะดูเหมือนเจ้านายตัวเองจะถูกใจโอเมก้าตระกูลสูงศักดิ์ผู้นี้ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ การแต่งงานแม้จะเริ่มต้นด้วยธุรกิจ แต่ดูเหมือนจะไปได้สวยอย่างไรไม่รู้

Chapter 2

คาร์เตอร์ค่อยๆ วางโอเมก้าตัวเล็กที่หลับไม่รู้เรื่องลงบนเตียงเบาๆ ปิดปอยผมสีจินเจอร์ที่หล่นมาปรกใบหน้าหวานออกไป เผยให้เห็นเปลือกตาสีอ่อนและขนตาอนยาวเรียงเส้นสวยงาม

อยู่ๆ โอเมก้าผมสีจินเจอร์ก็ขยับตัวเล็กน้อยราวกับรู้ตัวว่าถูกจ้องมองอยู่ แต่สุดท้ายก็หลับไปเช่นเดิม คงจะรำคาญชุดที่ใส่อยู่ทำให้การนอนไม่สบายเท่าไรนัก

อัลฟาเจ้าของห้องกอดอกมองร่างตรงหน้าอย่างคิดไม่ตก นี่คงเป็นครั้งแรกของเขายืนยันมองโอเมก้านอนหลับอยู่บนเตียงตัวเองแล้ว คิดว่าจะทำอย่างไรต่อ

ก็อ๊กๆ

“มีอะไรให้ช่วยไหมคะ”

“คุณไอริชหลับสนิท รบกวนช่วยผลัดเสื้อผ้าให้เขาที” ร่างสูงส่งป้าแอนด์ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

หลังจากนั้นไม่นานเขาก็เดินกลับเข้ามาในห้องของตัวเองอีกครั้ง ในชุดนอน คาร์เตอร์ตัดสินใจเดินไปที่อีกด้านของเตียงและนอนลง

ข้างๆ ไอริช

มานึกดูแล้ว นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขานอนร่วมเตียงกับโอเมก้า
แต่เป็นครั้งแรกที่นอนร่วมเตียงกับโอเมก้าโดยที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น
นี่สิ...เป็นเรื่องที่เขาเองก็ไม่อยากจะเชื่อ

แสงแดดจากนอกหน้าต่างเริ่มส่องลอดเข้ามาในห้องนอน
ทำให้ร่างเล็กที่นอนหลับอยู่บนเตียงกว้างขยับตัวเล็กน้อยไล่ความปวด
เมื่อย ก่อนจะดึงผ้าห่มที่ร่นลงไปอยู่บริเวณสะโพกขึ้นมาคลุมจนเกือบ
มิดใบหน้า ก่อนจะรู้สึกตัวเมื่อได้กลิ่นหอมอ่อนๆ บางอย่างคล้ายกับ
‘กลิ่นไอดินก่อนฝนตก’

‘เดี๋ยวนะ เอควิลาเรียตอนนี้ฤดูร้อนไม่ใช่หรือ’

เมื่อโอเมก้าร่างบางเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติก็สะดุ้งเฮือกแล้ว
ลุกขึ้นมา นั่ง สบตากับเจ้าของกลิ่นที่เดินออกมาจากห้องแต่งตัวพอดี-
พอดี อัลฟ่าแปลกหน้าอยู่ในชุดสูทสีกรมพอดิบตัวที่ตัดเย็บมาอย่าง
ประณีต ดวงตากลมโตสีอำพันมองอีกฝ่ายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า
ทำให้รับรู้ว่ายายตรงหน้ามีรูปร่างที่ดีขนาดไหน อีกทั้งผิวสีแทนดู
สุขภาพดี ใบหน้าคมเข้มดูหล่อเหลา จมูกเป็นโด่งเป็นคมสัน เส้นผมสี
ดำสนิทตัดกับนัยน์ตาสีฟ้าทำให้อัลฟ่าตรงหน้านี้ เรียกว่าทั้งดูดี แต่ก็ดู
น่ากลัวไปในเวลาเดียวกัน

“ตื่นแล้วหรือ”

“ระ...เราขอโทษ เราจะรีบไปแต่งตัวเดี๋ยวนี” ร่างบางกุกๆ
ลุกขึ้นจากที่นอนหลังจากรู้แล้วว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่ไหนและกับใคร
ไอริชเป็นโอเมก้าจากตระกูลที่ดีจึงถูกพร่ำสอนมาเสมอทั้งเรื่อง
มารยาทและการวางตัว ยิ่งเมื่ออยู่ต่อหน้า ‘ว่าที่สามี’ แล้ว เวลานี้ไอริช
รู้สึกผิดต่อท่านแม่เป็นอย่างมาก

“ห้องน้ำอยู่ทางนี้” คาร์เตอร์พูดพลางชี้ไปทางขวามือของตัวเอง
และมองไปที่ภรรยาด้วยสายตาเรียบเฉย

“อะ...อ้อ ขอขอบคุณครับ”

ผิครอบที่สองเมื่อไอริชรู้ว่าตัวเองเริ่มจะไม่มีสติ ถึงได้วิ่งไปผิคนที่ ผิดทางไปเสียหมด ตอนนีเขายากจะตีตัวเองสักพันครั้ง

“ไม่ต้องรีบ อีกครึ่งชั่วโมงกว่าถึงจะได้เวลาตั้งโต๊ะอาหารเช้า”

ร่างบางชะงักท่าและหันไปสบตาอีกฝ่าย ก่อนที่ใบหน้าหวาน จะขึ้นสีด้วยความอับอาย

“เอ่อ...เมื่อคืนคุณเป็นคนพาเราขึ้นมาเหรอ”

“ขอโทษที่ไม่ได้ปลุก ฉันเห็นเธอหลับสบายก็เลยถือวิสาสะอุ้ม เธอขึ้นมา”

“อ่า แล้วเมื่อคืนคุณนอนที่ไหนเหรอ...”

“ก็นอนข้างเธอ”

โอเมก้าร่างเล็กที่ยังพูดไม่ทันจบประโยคได้แต่พยักหน้ารับรัว ๆ และเกาหัวแก้ม

‘เรามันต้องชี้เขาขนาดไหน เขาอึดขึ้นมากก็ยังไม่รู้เรื่อง รู้ถึงไหน อายถึงนั้น!’

“ด้านนั้นเป็นห้องแต่งตัว ตู้เสื้อผ้าฝั่งซ้ายเป็นของเธอทั้งหมด ฝั่งขวาของฉัน แล้วก็สัณนิษฐานต่าง ๆ ฉันสั่งป้าแอนดี้ให้จัดเข้าที่เรียบร้อย แล้ว ฉันลงไปรอข้างล่างแล้วกัน”

“คะ...ครับ!”

หลังจากนั้นไอริชก็อาบน้ำอย่างรวดเร็วที่สุดในชีวิตแม้จะได้คำ ยืนยันมาว่า ‘ยังไม่ต้องรีบ’ ก็ตาม เช้าวันนี้ร่างบางเลือกสวมชุดแขน ยาว คอปกใหญ่สีขาว ปลายแขนเสื้อตกแต่งด้วยลูกไม้เล็กน้อย สวมคู่ กับกางเกงขาวยาวสีครีมทรงหลวม แต่ช่วงเอวเล็กถูกตัดเย็บเข้ารูปอย่าง ดี ไชว์รูปร่างที่สวยงามพอดีตัว ลำคอขาวปกปิดด้วยริบบิ้นสีแดงผูก เป็นโบ ตัดกับผมยาวประบาสีจินเจอร์เป็นลอนธรรมชาติ ทำให้โอเมก้า ร่างเล็กดูน่ามองมากยิ่งขึ้น

มือเรียบหยิบขวดน้ำหอมที่เขาผสมไว้เองขึ้นมาฉีดตามบริเวณ

ข้อพับ และดูกระจกสำรวจความเรียบร้อยเป็นรอบสุดท้าย ก่อนออกไปไม่ลืมที่จะหยิบน้ำหอมขวดจิ๋วที่พกติดตัวตลอดเวลาใส่กระเป๋าเสื้อไว้ด้วย แต่ยังไม่ทันออกจากห้องก็ได้ยินเสียงเปิดประตู หลังจากนั้นก็เห็นอัลฟาร่างสูงเดินเข้ามาตาม

“เราเสร็จพอดี”

“งั้นลงไปกันได้แล้ว”

ร่างเล็กนั่งบิบบมือตัวเองเล่นที่กลางโต๊ะรับประทานอาหาร ใหญ่เพราะถูกล้อมด้วยอัลฟา ข้างตัวคือคาร์เตอร์ และตรงข้ามเป็น **ท่านฮัตสัน แอชวู้ดส์** หัวหน้าตระกูลแอชวู้ดส์ หรือบิดาของคาร์เตอร์นั่นเอง ตอนนี้นักลั่นรอบตัวที่ไม่คุ้นชินทำโอเมก้าคนเดียวในบ้านเริ่มรู้สึกกดดันจนท่านฮัตสันต้องเป็นผู้เริ่มบทสนทนา

“ยินดีต้อนรับนะ เมื่อคืนหลับสบายดีใช่ไหม” ท่านฮัตสันพูดพร้อมมองว่าที่ลูกสะไภ้ด้วยท่าทางเป็นมิตร

“อ้อ ครับ”

“ดีแล้ว คิดเสียว่าที่นี่เป็นบ้านอีกหลัง อยากได้อะไรก็บอกคาร์เตอร์ไว้ได้”

“ขอบคุณครับ”

หลังจากรับประทานอาหารเข้าด้วยกันเรียบร้อย ท่านฮัตสัน แอชวู้ดส์ ก็ขอตัวกลับคฤหาสน์ของตน ไอร์ชและคาร์เตอร์จึงออกมาขึ้นส่งรถของท่านที่เล่นออกไปนอกรั้วคฤหาสน์จนลับสายตา จากนั้นร่างสูงก็หันมาแนะนำว่าที่ภรรยาตัวเล็กให้แกสาวใช้และลูกน้องของเขาที่อยู่กันพร้อมหน้ารู้จัก

“นี่คือคุณไอร์ช เควินี่ ว่าที่ภรรยาของฉันทัน ช่วยปฏิบัติต่อเขาเหมือนที่ปฏิบัติต่อฉัน”

“เรียกไอร์เชย ๆ ก็ได้ครับ” ไอร์ชก้มหัวพร้อมยิ้มให้ทุกคนน้อย ๆ ก่อนจะหันไปสบตากับคาร์เตอร์ที่มองเขาอยู่

“ตามมา ฉันจะพาเธอไปเจอแม่”

ร่างบางเดินตามคาร์เตอร์ขึ้นบันไดไปท่ามกลางสายตาสาวใช้
และลูกน้องคนสนิทที่มองด้วยสายตาชื่นชม

โอเมก้าว่าที่ภรรยาของเจ้านายเป็นถึงลูกชายของตระกูลที่
ปกครองประเทศเอควิลาเรีย ทั้งกิริยา มารยาท และรูปโฉมสง่างาม
เมื่อเดินเคียงคู่ยังดูเหมาะสมกันอย่างไม่ค้านสายตา

เมื่อขึ้นมาถึงชั้นสามซึ่งเป็นชั้นบนสุดของคฤหาสน์ พวกเขาเดิน
ไปหยุดอยู่ที่ห้องด้านในสุดก่อนจะเปิดประตูเข้าไป ลมเย็นของเครื่อง
ปรับอากาศพัดโชยมาพร้อมกับกลิ่นยาหลายชนิดปะปนกัน ภายใน
ห้องเงียบสงบ มีเพียงพยาบาลคอยดูแลเพียงคนเดียวเท่านั้น

“นี่ท่านหญิงอมันด้า แอชวู้ดส์ แม่ของฉัน”

ผ้า màn ที่ปล่อยลงมาปกคลุมเตียงจากเสาเตียงทั้งสี่ด้านทำให้
โอเมก้าร่างเล็กไม่สามารถเห็นใบหน้าของคนบนเตียงได้ชัดเท่าไรนัก

“ท่านต้องใช้เครื่องช่วยหายใจมาตลอดห้าเดือน ไม่ตอบสนอง
และไม่รู้สึกตัว แม้จะได้รับการรักษาจากแพทย์ที่เก่งที่สุดในเซวาเรีย
แต่ทุกคนก็พูดในทางเดียวกันว่าอาการของท่านไม่สามารถรักษาได้
นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เธอมาอยู่ที่นี่”

โอเมก้าร่างเล็กยืนฟังพลางนึกบางสิ่งอยู่ในใจ ความจริงแล้วยา
อายุวัฒนะที่คาร์เตอร์ต้องการ ตามตำรามีอะไรมากกว่าแค่ต้องเป็น
คนในตระกูล หรือแค่ผู้นำไม่หอมสมุนไพรมานผสมเพียงเท่านั้น เพราะมี
ส่วนผสมอีกอย่างที่ค่อนข้างจะ...ยาก และต้องใช้เวลาอยู่บ้าง แต่
ระหว่างนี้หากทำน้ำสมุนไพรมารุงร่างกายให้ท่านหญิงอมันด้าไป
พลาง ๆ ก่อนก็คงจะดี

“เรานำพันธุ์ไม้และชิ้นส่วนที่พอใช้งานได้ของต้นเอควิลาเรียติด
ตัวมาบ้าง อย่างเนื้อไม้และแก่นไม้จะมีสรรพคุณเป็นยาช่วยบำรุงหัวใจ
และปอดได้ หากคุณอนุญาตเราจะลองทำมันดู เพื่อช่วยบรรเทาอาการ
ท่านหญิง”

“ลองดูก็ไม่เสียหาย”

อัลฟาข้างๆ ตอบรับความหวังดีทันที แต่ในใจของไอริชยังคงกังวลเรื่องการปฐยาอายุวัฒนะตามตำราเล่มนั้น เขากลัวว่า ถ้าหากคาร์เตอร์รู้ว่าส่วนผสมสำคัญอีกอย่างคือ ‘เลือดโอเมก้าตอนตั้งครรภ์’ ละก็...บางทีคาร์เตอร์อาจจะโกรธมากก็ได้ แต่ก่อนที่โอเมก้าร่างเล็กจะได้พูดถึงที่อยู่ในใจออกไปเสียเคาะประตูที่ตั้งขึ้น

“เข้ามา”

“ขออนุญาตครับ ถึงเวลาที่คุณไอร์ต้องไปดูชุดสำหรับงานแต่งแล้วครับ”

“อ้อ” คาร์เตอร์ตอบรับเร่ย์สั้นๆ และหันกลับมาบอกว่าที่ภรรยาของตัวเอง “ฉันติดงานเล็กน้อยที่บริษัท ยังไงฉันจะรีบตามไป”

“ครับ”

ไอริชขึ้นมานั่งบนรถคันหรู โดยมีเรย์ คนสนิทของคาร์เตอร์ เป็นผู้ขับรถให้เขา บรรยายาครอบๆ เมืองวันนี้มีแดดจ้าและอากาศค่อนข้างร้อนมากๆ ถ้าเทียบกับหน้าร้อนของเอควิลาเรีย

เซวาเรียเป็นประเทศที่ดูสนุกสนาน มีรถราแล่นเต็มท้องถนน ดูครึกครื้นมากกว่าเอควิลาเรียเป็นไหนๆ แต่ตอนนี้ไอริชกลับยังคิดถึงเสียงนกร้อง ความเงียบสงบของที่บ้านเกิดเสียมากกว่า

“คุณไอร์มีแบบชุดในใจหรือยังครับ”

“ความจริงเราไม่มีเลย”

“ร้านที่คุณคาร์เตอร์ติดต่อไว้ เจ้าของร้านเป็นดีไซเนอร์ชื่อดัง ค่าตัวแพงของเซวาเรีย แบบชุดต้องถูกใจคุณไอร์แน่นอนครับ”

“เราอยากได้แค่ชุดเรียบๆ ก็พอ”

เมื่อมาถึงร้าน La Douce Dress รถคันหรูจอดเทียบตรงหน้า ประตูทางเข้าที่หรูหรา บ่งบอกถึงกลุ่มเป้าหมายของร้านที่เป็นพวกตระกูลชั้นสูงกระเป๋านัก และเมื่อร่างเล็กก้าวลงจากรถก็เห็นว่า

พนักงานหลายคนยืนรอต้อนรับว่าที่เจ้าสาวของตระกูลแอสวู้ดส์ ยิ่งไปกว่านั้นว่าที่เจ้าสาวคนนี้ยังเป็นโอเมก้าจากตระกูลเดวินี่

ตอนที่เจ้าของร้านได้รับโทรศัพท์สายสำคัญจากคาร์เตอร์ที่ติดต่อมาด้วยตัวเองก็รีบตกลงทันที และยินดีเป็นอย่างมาก งานแต่งงานของสองตระกูลดังคงจะนำพาชื่อเสียงของร้านไปสู่ระดับโลกเป็นแน่ ดังนั้นแน่นอนว่า ไอริช เดวินี่ ถือเป็นลูกค้าคนสำคัญของวันนี้

ไอริชระบายยิ้มและเดินไปจับมือทักทายเจ้าของร้านด้วยท่าทางสุภาพ รอยยิ้มงดงามที่ประดับอยู่บนใบหน้าหวาน บวกกับผมสีจินเจอร์ และดวงตาสีอำพันของโอเมก้าตระกูลเดวินี่ ทำเอาลูกค้าหลายคนในร้านต้องหันมามอง

ไอริชกอดตัวอยู่ข้างเพราะตัวเขาไม่ได้ออกงานสังคมกับท่านพ่อ ท่านแม่เท่าไรนัก พอสำนักข่าวหลายสำนักพูดถึงการแต่งงานของเขากับคาร์เตอร์เลยทำให้รู้ว่าตอนนี้ตัวเองเป็นที่รู้จักมากขนาดไหน แม้จะรู้สึกไม่ชินอยู่บ้าง แต่ก็หันไปส่งยิ้มให้ผู้คนที่มองมา ก่อนจะจับเส้นผมของตนที่ถูกลมพัดปลิวปรกหน้าทัดไว้ที่ข้างหูอย่างเชียวๆ

“คุณไอริชมีแบบในใจหรือยังคะ”

“เราอยากได้ชุดเรียบๆ”

“ฉันเชิญทางด้านนี้เลยคะ ฝั่งนี้จะมีทั้งแบบชุดกระโปรง กางเกง การตัดเย็บจะดูโมเดิร์น ค่อนข้างสมัยใหม่คะ”

ว่าที่เจ้าสาวพยักหน้ารับและเดินดูทีละชุดอย่างตั้งใจ มันเยอะจนเลือกไม่ถูกเลยทีเดียว แต่สุดท้ายโอเมก้าร่างเล็กก็เลือกชุดที่ชอบออกมาจากราวสองสามชุด

“เท่านี้ก่อนก็แล้วกันครับ”

“ห้องลองชุดอยู่ด้านนี้คะคุณไอริ”

ไอริชเดินตามเจ้าของร้านไปทางห้องแต่งตัวกว้าง ภายในห้องมีกระจกบานใหญ่และมีม่านสำหรับเปิด-ปิด เป็นที่สำหรับให้เจ้าสาวนั่งรอ เขารับหยิบชุดมาหนึ่งชุด ก่อนจะเริ่มลองชุดแรกซึ่งเป็นชุด

กระโปรงยาวแขนยาวสีขาว ตรงช่วงแขนมีดิเทลเป็นผ้าลูกไม้สีทึบ ผม
สีเงินเจอร์ยาวประบ่าถูกรวบขึ้นและตกแต่งด้วยรัดเกล้าสีเงินลาย
ดอกไม้ ปอยผมด้านหน้าผมเพิ่มให้เป็นลอนดูธรรมชาติ ในมือถือช่อดอกกุหลาบสีชมพู ไอริชหมุนตัว มองดูตัวเองที่สะท้อนในกระจกเงา
บานใหญ่ตรงหน้า

“มันหวานไปหรือเปล่าครับ”

“สวยมากค่ะ”

“เราลองชูดกางเกงอีกตัวดีกว่า”

ผ้าผ่านในห้องลองชุดถูกเลื่อนปิดอีกครั้ง ไอริชเปลี่ยนมาลอง
อีกชุด ซึ่งเป็นตัวที่ชอบที่สุดในสามชุดที่หยิบมา ชุดนี้เป็นจัมปีสูทสีขาว
ตัดเย็บเข้ารูปแบบพอดีตัว ดูทะมัดทะแมง ไม่หวานไม่เทเกินไป ดีไซน์
ด้านหน้าเป็นคอวีผ่าลึกลงมาจนเกือบถึงสะดือ โชว์ผิวเนียนสวยบริเวณ
แผ่นอกบาง เป็นดีไซน์แฟชั่นสมัยใหม่ที่ทั้งหรูหราและโมเดิร์น เหมาะ
กับภาพลักษณ์ของไอริช

โอเมก้าร่างบางรูปร่างด้านหลังชุดขึ้นมาได้ครึ่งหนึ่ง แต่ก็ไม่สามารถ
สามารถต่อได้ พยายามอยู่สักพักจนยอมแพ้ จึงเรียกให้พนักงาน
ด้านนอกช่วยเหลือ

“เราชุดนี้ไม่ถึง ช่วยหน่อยได้ไหมครับ”

ไอริชที่ก้มหน้าจัดชุดของตัวเองอยู่ไม่ทันมองว่าใครเป็นคนเดิน
เข้ามาชุดนี้ให้เขา แต่กลิ่นหอมอันเป็นเอกลักษณ์เขยเข้ามา ‘กลิ่นหอม
ไอดิน’

‘คุณคาร์เตอร์มาแล้ว?’

ได้กลิ่นที่คุ้นเคยก็เงยหน้าขึ้น สบตากับเจ้าของใบหน้าคร่ำคม
ซึ่งยืนซ่อนอยู่ด้านหลังผ่านกระจก ชีปหลังของชุดถูกรูดขึ้นช้า ๆ
นัยน์ตาคมสีฟ้าจ้องมาที่เขาอย่างไม่ละสายตา

“คุณคาร์เตอร์”

“ชุดนี้เหมาะกับเธอ แต่ฉันว่าแหวกลึกไปหน่อยไหม”

ไอริชยกมือจับช่วงอกตัวเองและคิดว่าชุดนี้แหวกลึกไปจริง ๆ อย่างที่อีกฝ่ายว่า ทำให้ใบหน้าหวานขึ้นสีชมพูเล็กน้อย ก่อนจะได้ยิน คาร์เตอร์เรียกเจ้าของร้านที่ยืนรออยู่ด้านนอกเข้ามา

“ชุดนี้ทำให้แหวกน้อยกว่านี้หน่อยได้ไหม ถึงแค่ช่วงอกก็พอ”

“ได้คะคุณคาร์ทอร์”

เจ้าของร้านจัดสิ่งที่คาร์ทอร์ต้องการแก่เอาไว้ ก่อนจะเดินออกมาจากห้องลองชุดแล้วแจ้งช่างตัดชุดประจำร้าน ระหว่างนั้นไอริชก็สำรวจตัวเองในกระจก

“มันดูโอเคใช่ไหมครับ”

“อ้อ สวยแล้ว”

“แล้วชุดของคุณล่ะครับ”

“ของฉันเลือกเป็นชุดไหนก็ได้ที่เข้ากับเธอ”

เรย์ขับรถมาจอดเทียบหน้าร้านรอเจ้านายและว่าที่ภรรยา สักพัก หลังจากพวกเขาเลือกชุดเสร็จก็เดินออกมาจากร้านในช่วงบ่ายแก่ ๆ ของวัน ไอริชไม่คิดว่าการเข้าไปลองชุดแค่สองชุดจะกินเวลานานขนาดนี้

“งานเสร็จแล้วหรือครับ”

“ยังหรอ ก พรุ่งนี้ค่อยเข้าไปจัดการต่อ ฉันออกมาหาเธอก่อน”

ร่างบางพยักหน้ารับรู้ก่อนจะหันออกไปมองวิวนอกหน้าต่างรถ และแอบหยิบน้ำหอมขวดจิ๋วในกระเป๋าเสื้อขึ้นมา สูดดมเอากลิ่นหอมอันคุ้นเคยเข้าปอดจนพอใจแล้วก็เก็บใส่ไว้ที่เดิม

“เรื่องแหวน เธออยากได้แบบไหนเป็นพิเศษไหม”

“อืม...เราอยากได้แบบเรียบ ๆ เพชรไม่ใหญ่มาก”

“พรุ่งนี้ฉันจะให้ร้านนำแบบเข้ามาให้เธอเลือก”

“ขอบคุณครับ”

“หิวหรือยัง แวะร้านอาหารตรงนี้ก่อนกลับดีไหม”

โอเมก้ากลืนดอกไอริสพักหน้ารับทันทีเพราะหลังจากลองชุดเสร็จเขาเองก็รู้สึกหิวอยู่บ้าง และตอนนี้ก็เริ่มเย็นแล้ว ถือว่ากินมือเย็นก่อนกลับก็สะดวกดีเหมือนกัน

หลังจากพวกเขารับประทานอาหารกันเสร็จเธอก็ขับรถตรง
กลับคฤหาสน์ วันนี้ทั้งวันไอริสเสียแรงไปกับการลองชุดและย่ำตากทาย
ผู้คนจนล้า พออาหารรสชาติดีติดถึงท้องอาการง่วงนอนก็ถามหาทันที
แต่เมื่อคิดวก่อนนอนจะต้องอยู่กับอัลฟาข้าง ๆ สองต่อสองก็พลันตา
สว่างขึ้นมา เมื่อวานพวกเขาไม่ได้ใช้เวลาพูดคุยช่วงก่อนนอนกันเลย
เพราะตัวเขาหลับสนิทจนร่างสูงอุ้มพาไปนอนถึงเตียงก็ยังไม่รู้สึกตัว
พอคิดถึงเหตุการณ์นั้นก็อยากตีตัวเองอีกหลายที

เมื่อกลับมาถึงคฤหาสน์ไอริสก็ไม่รอช้า รีบตรงขึ้นไปห้องนอน
ใหญ่บนชั้นสองของบ้านอย่างรวดเร็ว พร้อมกับร่างสูงที่เดินตามมา
ติด ๆ

“เธออาบน้ำก่อนก็แล้วกัน”

“เราอาบนานนะ คุณก่อนไหม”

“เอางั้นหรือ”

“เราเกร็งนิดหน่อยเวลามีคนรออาบน้ำ”

ได้ยินดังนั้นคาร์เตอร์ก็พยกหน้าและเดินตรงเข้าไปในห้องน้ำ
ไอริสนั่งรออยู่บนเตียงสักพักก็ได้ยินเสียงประตูห้องน้ำเปิดออก พร้อม
กับร่างสูงที่เดินออกมา มีเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียวปกปิดด้านล่าง เผย
ให้เห็นแผ่นอกกว้างที่เปลือยเปล่า ทำเอาโอเมก้าผมสีจินเจอร์ที่มอง
มาพอดีเลือกวางสายตาไม่ถูกจนต้องส่องมองไปทางอื่นแทน

คาร์เตอร์เห็นดังนั้นก็แอบขำว่าที่ภรรยาที่เงินจนหน้าแดงกับแค่
เขาเปลือยท่อนบน

‘แค่นี้ก็เงินแล้ว? ไม่อยากจะคิดถึง ‘เวลานั้น’ เลยจริง ๆ’

หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ ร่างบางก็เดินออกมาจากห้องน้ำ

ด้วยชุดนอนตัวโปรด เป็นชุดผ้าแพรนุ่มลื่นสีขาวตัวโคร่ง ชายเสื้อยาวลงมาถึงเหนือหัวเข่า พอดออกมาจากห้องน้ำดวงตากลมโตสีอำพันก็เหลือบไปเห็นคาร์เตอร์ที่กำลังอ่านอะไรสักอย่างอยู่บนเตียง เรียวกาเล็กหยุกซังกะไปเล็กน้อยขณะที่ภายในใจสั่นรัว

ก็เป็นครั้งแรก ไมติ นับว่าเป็นครั้งที่สองแล้วก็ได้ถ้านับคืนวานด้วย ที่เขาจะได้นอนร่วมเตียงกับอัลฟาคนอื่นที่ไม่ใช่ท่านพ่อ

ไอริชค่อยๆ เคลื่อนตัวขึ้นมาบนเตียงช้าๆ ทำเอาอัลฟาถึงกับยกยิ้มมุมปาก เพราะกลิ่นฟีโรโมนของไอริชจะชัดขึ้นและเปลี่ยนไปตามอารมณ์และความรู้สึก ณ ขณะนั้นโดยที่เจ้าตัวก็คงไม่น่าจะรู้ตัว ร่างสูงนึกขำว่าที่ภรรยาที่มักจะวางตัวสง่างามอยู่เสมอต่อหน้าผู้คน แต่พอลงอยู่กับเขาเพียงสองคนกลับกลายเป็นโอเมก้าที่เก็บอารมณ์ เก็บความรู้สึกไม่เก่งเอาเสียอย่างนั้น

“ตื่นตื่นอะไร”

“คะ...ครับ? เปล่านีครับ”

“กลิ่นเธอ”

ดวงตากลมเบิกกว้างอย่างตกใจที่กลิ่นฟีโรโมนชัดจนคาร์เตอร์ได้กลิ่น รีบก้มลงไปดมที่แขนตัวเองทันทีด้วยท่าทางลุกลี้ลุกลน พอได้อ่านออกแบบนี้ ไอริชก็รู้สึกเสียหน้าไปเล็กน้อย...

“คะ...ได้กลิ่นเธอครับ เราจะไปฉีดยาหอมกลบ”

“ไม่ต้อง ฉันไม่ได้ว่าอะไร เธอหอมดี”

Chapter 3

โอเมก้ากลิ่นหอมกำลังนอนซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มผืนใหญ่ รู้สึกถึงเสียงรบกวนก็เริ่มหน้ามึน เปลือกตาสีอ่อนค่อยๆ เปิดขึ้น มองไปด้านนอกหน้าต่างเห็นว่าท้องฟ้ายังมีด แต่เมื่อหันไปมองพื้นที่ข้างๆ ที่เย็นจากเครื่องปรับอากาศ ร่างเล็กก็ขยับตัวลุกขึ้นนั่ง เพราะคนที่นอนข้างกันตลอดทั้งคืนไม่อยู่แล้ว

ดวงตากลมโตมองไปรอบห้องเพื่อหาเจ้าของห้องที่หายไป แล้วก็เห็นเจ้าของไหล่กว้างกำลังผูกเนกไทให้ตัวเองอยู่ในห้องแต่งตัว

คาร์เตอร์รู้สึกตัวว่ามีบางคนกำลังมองมาที่เขา นัยน์ตามสียาตัวดำไปมองที่เตียงกว้างและสบตาว่าที่ภรรยาซึ่งมองมาที่เขาพอดีบอดี้ “ฉันทำเธอตื่นหรือ”

“เปล่าหรอก เราตื่นเอง ว่าแต่ทำไมคุณตื่นเช้าจังครับ”

“มีงานที่บริษัท เรนอนต่อเถอะ ฟ้ายังมืด”

ตามตำราคู่มือของคนสมัยโบราณ ที่ประเทศเอควิลาเรียยังยึดตามไว้ว่า

ภรรยาต้องไม่บอกพร่องต่อหน้าที่ของภรรยา เว้นแต่สิ่งทีภรรยา

ไม่สามารถปฏิบัติได้

ไอริชไม่ได้เข้าใจประโยคเหล่านั้นทั้งหมด แต่จิตใต้สำนึกเขาแค่รู้สึกว่า ในเมื่อว่าที่สามีของเขาต้องสละเวลานอน ตื่นตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อออกไปทำงานในขณะที่ตัวเขาเองยังหลับ อย่างน้อยเขาก็แค่อยากจะทำหน้าที่ของเขาที่ภรรยาที่ดีเล็กๆ น้อยๆ เป็นการตอบแทนบ้าง

ไอริชลุกจากเตียงนอนและเดินเข้าไปใกล้ๆ ร่วงสูง พร้อมกับเอื้อมไปหยิบเนกไทที่มีอีกฝ่ายมาถือไว้ “เราผูกให้นะ”

“ทำเป็นหรือไง”

“ท่านพ่อเราออกงานบ่อย หน้าที่ผูกเนกไทนี้เป็นหน้าที่ประจำของเราเลยนะ”

นัยน์ตาคมหลุมมองใบหน้าหวานด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย ปากเล็กของคนช่างพูดกำลังพูดจ้อโอ้อวดอย่างน่ารัก ในขณะที่เดียวกัน มือเล็กก็ผูกเนกไทให้เขาอย่างตั้งใจ คาร์เตอร์กวาดตามองไปทั่วใบหน้าของอีกฝ่ายอย่างพินิจก่อนจะค่อยๆ ไน้มตัวเข้าไปใกล้เรื่อยๆ อย่างไม่รู้ตัว จนได้กลิ่นหอมหวานของดอกไอริสไซมาเตะที่ปลายจมูกเมื่อระยะห่างระหว่างพวกเขาสั้นลง

คาร์เตอร์ยกยื้มมุมปากเล็กน้อย ความจริงได้กลิ่นหอมแบบนี้ ในยามเช้าทุกวันก็ไม่แยแสสักเท่าไร

“เสร็จแล้วครับ” ไอริชพูดก่อนจะเงยหน้ามองอีกฝ่าย และเมื่อเห็นว่าใบหน้าอยู่ใกล้กันเสียจนแทบได้ยินเสียงลมหายใจก็รีบถอยหลังออกห่าง

“ขอบใจ วันนี้ฉันคงกลับค่ำ หากเธออยากออกไปไหน หรืออยากได้อะไรก็บอกเรย์ไว้ได้”

“เราไปได้หรือ” ไอริชมองหน้าว่าที่สามีอย่างตื่นเต้น

“คิดว่าที่นี่คือบ้าน เธออยากไปไหน อยากได้อะไรก็บอกฉัน ความจริงเธอสามารถเป็นผู้ตัดสินใจทุกอย่างในบ้านหลังนี้ตามที่ภรรยาคนหนึ่งจะทำได้”

“ขอบคุณนะครับ”

“อ้อ”

“เราอยากได้กระถางต้นไม้เล็ก ๆ”

“เราจะปลูกต้นไม้?” อัลฟาร่างสูงถึงกับขมวดคิ้วเมื่อได้ยิน

“เรา...อยากปลูกต้นไม้เอควิลาเรีย เรานำต้นอ่อนบางส่วนมาจากบ้าน”

“อ้อ ฉันจะบอกเรย์ไว้ให้”

“ขอบคุณครับ” ร่างบางตอบรับด้วยความดีใจ พร้อมกับยิ้มกว้างให้อัลฟาร่างสูงตรงหน้า

“นอนต่อเถอะ”

คาร์เตอร์ตอบรับหนึ่ง ๆ ก่อนจะเดินออกจากห้องลงไปยังชั้นล่าง แล้วก็เห็นว่าไคลด์จอดรถอยู่ที่หน้าคฤหาสน์เรียบร้อยแล้ว เรียวขายาวรีบเดินไปที่รถ แต่ก่อนที่เขาจะก้าวขึ้นรถไปนั้น ก็หันไปกำชับเรย์ที่ยืนอยู่ด้านข้างและเปิดประตูรถให้เขาอยู่เสียดชิด

“เรย์ วันนี้ตอนสายคุณไอร์จะไปซื้อของที่ตลาดต้นไม้ เตรียมรถไว้ให้เขาด้วย”

“รับทราบครับ”

เมื่อเรย์รับคำแล้ว อัลฟาร่างสูงจึงขึ้นรถไปกับไคลด์ ระหว่างทางไปบริษัทไคลด์สังเกตว่าเนกไทของคาร์เตอร์ดูเรียบร้อยกว่าทุกวันก็พลันยิ้ม นึกแซวในใจ

“ยิ้มอะไร”

“เปล่าครับ แค่ปกติจะเห็นป้าแอนด์ผูกเนกไทให้คุณคาร์เตอร์ แต่วันนี้เนกไทของคุณคาร์เตอร์เรียบร้อยดีอยู่แล้ว ผมเห็นแล้วก็มีความสุขไปด้วยครับ”

“มีความสุขมากไหม”

เมื่อถูกแซวได้ดัง ๆ ก็ตอบกลับเสียงแข็งอย่างประชดประชัน ทำเอาไคลด์ถึงกับหุบยิ้มทันทีเมื่อเห็นหน้าเจ้านายดูไม่พอใจ

“ไม่แล้วครับ! ไม่มีความสุขแล้วครับคุณคาร์เตอร์”

ไคลด์เห็นท่าทีเสียอาการของเจ้านายก็ได้แต่คิดในใจ ‘ก็แค่บอกว่าเมียผูกให้ มันจะอะไรนักรหนา’

‘ก็พูดได้แค่นี้เท่านั้นแหละ แต่เรื่องนี้ต้องเอาไปมาทักกับไอ้เรย์เสียหน่อยแล้ว’

รถคันหรูเข้ามาจอดเทียบที่หน้าบริษัทการไฟฟ้าแห่งเดียวของเขาวารี พนักงานต้อนรับด้านหน้าเมื่อเห็นรถที่คุ้นตากีรีบเดินมาเปิดประตูรถให้ทันที

“ฉันฝากติดต่อนักออกแบบบ้านฝีมือดี กับหาทีมก่อสร้างเก่งๆ สักทีมให้ฉันหน่อย” ก่อนจะลงจากรถอัลฟาว่าวสูงหันมาพูดกับไคลด์

“คุณคาร์เตอร์จะต่อเติมคฤหาสน์หรือครับ”

“ฉันจะสร้างเรือนกระจกในสวน”

“ครับ?”

“ไอ้เรย์ปลูกต้นไม้”

ช่วงสายของวันไอริชได้รับประทานมื้อเช้าฝีมือป้าแอนด์ที่ทำอาหารถูกปากเสียเหลือเกิน พอท้องอืดเล็กน้อยก็จึงว่า เตรียมตัวออกไปซื้อกระดาษต้นไม้หลังจากได้รับอนุญาตจากคาร์เตอร์เมื่อตอนเช้ามีด

“ไปกันเลยไหมครับคุณไอริช”

“ครับ”

รีบตอบรับเสียงหวานอย่างตื่นเต้น และลุกเดินตามเรย์ไปยังรถที่เตรียมรอไว้อยู่แล้วทันที

“ที่เราจะไปคือตรงไหนเธอ” ไอริชถามพลางมองไปนอกหน้าต่างรถตลอดทางอย่างสนใจ

“ตลาดต้นไม้แถวนี้แหละครับ มีขายพวกอุปกรณ์ทำสวนด้วย อยู่ไม่ไกลจากคฤหาสน์มาก อีกสักครู่ก็ถึงแล้วครับ” เรย์ตอบกลับพลาง

มองว่าที่ภรรยาของเจ้านายผ่านกระจกมองหลัง “คุณไอร์จะซื้อกระถางเอาไปทำอะไรหรือครับ”

“เรานำพันธุ์ไม้ของเอควิลาเรียติดมาจากบ้าน ต้นนี้หากเลี้ยงจนโตพอใช้งานได้ จะสามารถนำมาเป็นวัตถุดิบในการทำสมุนไพรบำรุงร่างกายได้หลากหลาย ในอนาคตอาจจำเป็นต้องใช้ เราเลยอยากปลูกไว้”

ไอร์ชิงยิ้มให้เรย์ก่อนจะหันไปมองนอกหน้าต่างและหยิบน้ำหอมขวดจิ๋วที่พกติดตัวขึ้นมาดมกลิ่นอันคุ้นเคย

เขาเตือนตัวเองอยู่เสมอว่าคาร์เตอร์ให้มาอยู่ที่นี้เพื่ออะไร และแลกอะไรไปบ้าง เขาก็แค่อยากจะทำมันอย่างเต็มที่ ให้คุ้มกับที่คาร์เตอร์เสียไปและให้คุ้มกับที่ประเทศของเขาได้รับมาก็เท่านั้นเอง

ไม่นานนักพวกเขาาก็มาถึงตลาดต้นไม้ ในช่วงกลางวันมีอากาศร้อนจัด แต่แน่นอนว่าไอร์ชิงเตรียมตัวมาอย่างดี มือเล็กเอื้อมไปหยิบหมวกสานปีกกว้างมาสวม ก่อนจะเดินลงจากรถตามเรย์ไป เขาแทบจะแวะทุกร้านที่เดินผ่าน เพราะประเทศเขาวรีมีฤดูกาลที่ต่างจากประเทศเอควิลาเรียอยู่บ้าง ทำให้ต้นไม้บางชนิดเป็นพันธุ์ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

หลังจากถามไถ่แม่ค้าเจ้าของร้านอยู่สักพักก็ได้รับความว่า ต้นที่เขาชอบคือต้นไอร์สสีม่วงซึ่งเป็นสีหายาก และปลูกยาก เพราะต้นไอร์สเติบโตได้ดีในอากาศที่เย็นแบบพอดีเท่านั้น แต่ประเทศเขาวรีไม่ได้มีอากาศหนาวเย็นขนาดประเทศบ้านเกิดของเขา ถ้าซื้อกลับไปก็ต้องดูแลอย่างดี ต้องอยู่ในห้องสำหรับเพาะปลูกที่มีอุณหภูมิพอเหมาะไม่อย่างนั้นต้นไม้อาจตายได้ เมื่อได้ยินดังนั้นไอร์ชิงก็ทำแก้มป่องอย่างขึงใจ เพราะต้นไอร์สราคาค่อนข้างสูงกว่าทุกต้นที่ผ่านมา แถมยังตายง่ายอีกด้วย หากซื้อไปปลูกแล้วไม่รอดก็คงจะไม่คุ้ม

“เราอยากได้ต้นนี้ด้วย แต่เราบอกคุณคาร์เตอร์ไว้ว่าจะซื้อแค่กระถางต้นไม้” ไอร์ชิงหันไปพูดกับเรย์หน้ามุก

“คุณคาร์เตอร์ไม่ว่าหรอกครับ เจ้านายบอกว่าให้คุณไอร์ซื้อได้ตามต้องการเลยครับ”

“อย่างนั้นหรือ จะไม่เป็นการรบกวนคุณคาร์เตอร์ไปใช่ไหม”

“ใช่ไปเถอะครับ เงินคุณคาร์เตอร์มีเยอะพอซื้อต้นไม้ทั้งตลาดให้คุณไอร์ก็น่าจะได้เลยครับ”

พอได้ยินประโยคอนุญาตร่างบางไม่สามารถห้ามความต้องการของตัวเองได้อีกต่อไป หลังจากนั้นไม่นานก็ได้อุปกรณ์ทำสวนและต้นไม้กลับมาจำนวนไม่น้อย เมื่อได้ทุกอย่างตามที่ต้องการก็เดินทางกลับคฤหาสน์ทันทีโดยมีเอร์รี่เป็นผู้ขับรถให้เช่นเดิม

หลังจากได้ต้นไม้ที่ต้องการมาอย่างครบถ้วน ไอร์ซก็ใช้เวลาตลอดทั้งบ่ายหมกตัวอยู่ในสวนด้านข้างคฤหาสน์เพื่อนำต้นไม้ลงกระถาง ไม่ว่าป่าแอนด์หรือเอร์รี่มาบอกให้จ้างคนสวนมาจะดีเสียกว่าร่างบางก็ส่ายหน้าปฏิเสธ เอาแต่บอกว่าอยากทำเองมากกว่า

ในเมื่อว่าที่ภรรยาของเจ้านายต้องการอย่างนั้นก็ไม่มีใครห้ามอะไรได้อีก ได้แต่ช่วยเหลือตามคำไหว้วานเล็กๆ น้อยๆ จนฟ้าเริ่มมืด

คาร์เตอร์ยุ่งอยู่กับการประชุมทั้งวันตั้งแต่เช้านี้ จนนาคิตย
ลับฟ้าเพิ่งจะได้พัก พอเหลือบไปมองนาฬิกาก็เห็นว่าตอนนี้เพิ่งจะช่วงหัวค่ำเท่านั้น ความจริงแล้ววันนี้งานเสร็จเร็วกว่าที่คิดไว้

อัลฟาหนุ่มรีบเดินออกจากห้องประชุมลงมาชั้นล่างทันทีเมื่อไคลด์แจ้งว่าจอร์จรอที่หน้าบริษัทแล้ว

“คุณคาร์เตอร์ครับ ทางทีมจัดงานแต่งงานอยากทราบเรื่องริมฝี และดอกไม้ที่ใช้ในงานครับ พอดีทางนั้นค่อนข้างรีบเอาคำตอบเพราะงานจะเริ่มขึ้นในนาคิตยหน้าแล้ว คุณคาร์เตอร์จะลองปรึกษาคุณไอร์ก่อนไหมครับ”

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาหนึ่งไปลักพัก เมื่อนึกถึงว่าที่ภรรยาที่ดูแลแล้วจะไม่ค่อยชอบอะไรหรือหวาดกลัวเท่าไร คงอยากได้งานที่เรียบ ๆ

ตกแต่งด้วยดอกไม้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“ไม่เป็นไร แจ้งไปว่าเป็นโทนสีขาวยเรียบ ๆ ก็พอ ส่วนดอกไม้...
เป็นดอกไอริสสีขาวยก็แล้วกัน”

“ได้ครับคุณคาร์เตอร์”

“แล้ววันนี้คุณไอร์ทำอะไรบ้าง”

“เรย์บอกผมว่าคุณไอร์ดูสนุกกับการเลือกต้นไม้ เหมือนจะได้
ต้นไม้ติดมือมาเยอะพอสมควร ตอนนี้ก็ยั้งนั่งปลุกต้นไม้ลงกระถางอยู่
เห็นว่าไม่ยอมให้ใครช่วยด้วยครับ”

“ว่าไงนะ” อัลฟาร่างสูงดูนาฬิกาข้อมือก็เห็นว่าเกือบจะสองทุ่ม
แล้ว ได้ยินว่าอีกฝ่ายกลับถึงบ้านตั้งแต่ช่วงบ่าย แสดงว่านั่งปลุกต้นไม้
อยู่ในสวนมาหลายชั่วโมงแล้ว

คือเสียจริง

เมื่อรถประจำตัวของคาร์เตอร์แล่นเข้ามาจอดที่หน้าประตู
คฤหาสน์ เจ้าของเรียวยาวลงจากรถแล้วสาวเท้าเข้าไปที่สวนทันที
เมื่อแม่บ้านบอกว่าไอร์ยังไม่ยอมเข้าบ้านมารับประทานอาหารเย็น
และยังนั่งปลุกต้นไม้อยู่ในสวนโดยมีเรย์อยู่เป็นเพื่อน

ไอร์ซخمักเขม้นกับการปลุกต้นไม้จนเพลิน เงยหน้ามาอีกทีก็
เห็นว่าสิ่งที่ตัวเองทำมาตั้งแต่บ่ายเริ่มเป็นรูปเป็นร่างแล้ว เหลือเพียง
เก็บกวาดเล็กน้อยก็ถึงเวลาพักผ่อน ที่สำคัญตอนนี้รู้สึกว่าจะได้เริ่ม
โอดครวญเสียแล้ว

ร่างบางจึงวางมือและชวนเรย์กลับไปรับประทานอาหาร กำลัง
จะเริ่มลงมือเก็บกวาด โอเมก้าจุกดีก็ได้กลิ่นประจำตัวของว่าที่สามี
ใกล้เข้ามา

“มีดคำทำไมยังไม่เข้าบ้าน”

“คุณกลับมาพอดี เราเพิ่งทำเสร็จ คุณมาดูต้นไม้สิ ประเทศเรา
ไม่เคยมีสินี่เลย” พุดออกมาเสียงหวานอย่างตื่นเต้น ทั้งยังพุดจ้อจน

ไม่ได้สังเกตเห็นหน้าของอีกฝ่าย ไอรិซหายใจสะดุดไปเล็กน้อยเมื่อกลิ่นเฉพาะตัวของคาร์เตอร์เริ่มเข้มข้น

“ทำไมไม่เรียกคนสวน” คาร์เตอร์ขมวดคิ้วมุ่น เมื่อเห็นว่าสภาพเนื้อตัวของวาทิภรรยาตอนนี้มอมแมมขนาดไหน

“ระ...เราก็แค่อยากทำเอง”

“ข้าวปลาไม่ยอมกิน ถ้าทำจนลืมนเวลาแบบนี้จะไม่ให้ทำแล้ว เข้าบ้าน... เรย์ไปเรียกคนสวนมาจัดการที่เหลือ”

เมื่อถูกดูใหญ่เล็กก็ลู่ออย่างหงอยๆ ดวงตากลมโตเหลือบไปมองเรย์ที่ส่งยิ้มมาเหมือนให้กำลังใจ หลังจากนั้นร่างเล็กจึงเดินตามหลังวาทิสามีไป

ร่างสูงถอนหายใจออกมา ก่อนจะหยุดเดินรออีกฝ่ายที่กำลังเร่งฝีเท้าตามมา และเมื่อคนตัวเล็กเดินเข้ามาใกล้ คาร์เตอร์ก็ส่ายหน้าเล็กน้อย ก่อนจะเอื้อมมือใหญ่ไปช่วยปิดเศษดินเศษหญ้าออกจากดวงตากลมสีอำพันซ่อนมองอีกฝ่ายก่อนจะเสมองไปทางอื่นเจิบๆ

“ครั้งหน้าต้องเรียกคนสวนมาช่วย อย่าทำคนเดียวจนมืดค่ำแล้ว ลืมกินข้าวอีก” เสียงทุ้มพูดเบาว่าเดิมไม่เหมือนตอนแรกเมื่อรับรู้ได้ว่ากลิ่นหอมเฉพาะตัวของไอริซเปลี่ยนไป รวากับกำลังบอกว่าเจ้าตัวรู้สึกไม่สบายใจ

“ครับ” ไอริซตอบเสียงแผ่วก่อนจะก้มหน้ามองปลายเท้าตัวเอง ทำทางที่ดูขี้มลงของวาทิภรรยา ทำให้нынตาตีฟ้าอ่อนลงอย่างชัดเจน ก่อนจะพ่นลมหายใจออกมาอีกครั้ง ฝ่ามือสากเอื้อมไปสัมผัสที่ใบหน้าเนียนสวย ใช้นิ้วโป้งเชยเศษดินที่เปื้อนอยู่ข้างแก้มของอีกฝ่ายออกอย่างแผ่วเบา

ไอริซ เควีนี้ โอเมก้าผสมสีจินเจอร์เป็นที่พูดถึงทั้งรูปร่างหน้าตา และท่วงท่ากิริยาที่สง่างาม สมกับเป็นโอเมก้าจากตระกูลชั้นสูง

พออยู่กับเขาตอนนี้กลายเป็นเพียงเด็กน้อยที่ทำหน้าอเมื่อโดนดุ แถมยังส่งกลิ่นให้รู้ว่าไม่พอใจอีกด้วย

หลังจากใช้เวลารับประทานมือเย็นด้วยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทั้งคู่ก็แยกย้ายกันไปอาบน้ำจัดการตัวเอง โดยที่คาร์เตอร์ให้ว่าที่ภรรยา อาบน้ำในห้องนอนใหญ่ ส่วนเขาลงมาอาบน้ำที่ห้องด้านล่างเพื่อจะได้ไม่เสียเวลา เมื่อต่างคนต่างทำธุระส่วนตัวกันเสร็จสิ้น คาร์เตอร์ก็เดินเข้าไปในห้องนอนพร้อมกับกล่องเครื่องประดับหลายชิ้น

ร่างเล็กซึ่งนั่งหิวผมหืนแดงของตัวเองอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งรับชะเง้อมองของที่คุณว่าที่สามีถือเข้ามาอย่างสนใจ “อะไรหรือครับ”

“แหวน เอามาให้เธอเลือก”

เมื่อได้ยินดังนั้นมือเล็กก็วางหิวลง ก่อนจะหันไปมองกล่องเครื่องประดับที่วางอยู่ตรงหน้า ดวงตากกลมโล่มองแหวนที่คาร์เตอร์เลือกมาให้ ทุกวงเป็นแบบเรียบๆ ประดับเพชรเม็ดไม่ใหญ่มากอย่างที่เขาสอบ

“วงนี้สวยไหมครับ” ไอริชถามขณะหยิบแหวนวงหนึ่งที่เป็นรูปดอกไม้เล็ก ๆ ขึ้นมาให้ช่วยเลือก แหวนวงนี้ไม่ได้มีดีไซน์หรือความมากนัก มีเพียงเพชรเม็ดงามหนึ่งเม็ดประดับไว้ตรงกลางเท่านั้น

“เหมาะกับเธอ”

คาร์เตอร์เอื้อมไปหยิบแหวนจากมือร่างบางมาถือไว้ ก่อนจะจับมือเล็กขึ้นมาและสวมแหวนวงนั้นที่นิ้วนางข้างขวา เมื่อแหวนอยู่บนนิ้วเรียวยาวของไอเมก้าผมหืนจิ้นเจอร์แล้ว ดูเหมือนว่าอัญมณีเม็ดนั้นจะยิ่งส่องประกายสวยงาม

“ถือว่าฉันหมั้นไว้ก่อนแล้วกัน วันแต่งงานค่อยเปลี่ยนมาใช้ข้างซ้าย”